

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 127/09-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. marca 2009 predbežne prerokoval sťažnosť J. T., K., zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 161/2007 z 31. októbra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. T. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2009 doručená sťažnosť J. T., K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 161/2007 z 31. októbra 2008.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom podaným Okresnému súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) domáhala obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 14 C 1435/99, v ktorom okresný súd rozsudkom z 12. decembra 2000 rozhodol tak, že právo spoločného nájmu k bytu navrhovateľa V. K. (ďalej len „navrhovateľ“) a sťažovateľky zrušil, ďalej určil, že navrhovateľ bude naďalej nájomcom tohto bytu, a napokon uložil sťažovateľke povinnosť vystáť sa z tohto bytu v lehote 15 dní potom, ako navrhovateľ zabezpečí sťažovateľke náhradný byt. Toto rozhodnutie okresného súdu bolo potvrdené rozsudkom krajského súdu č. k. 16 Co 220/01-71 zo 17. apríla 2002, ktorý nadobudol právoplatnosť 9. augusta 2002.

O návrhu sťažovateľky na povolenie obnovy konania vedeného pod sp. zn. 14 C 1435/99 okresný súd rozhodol uznesením č. k. 14 C 2/03-90 z 13. októbra 2006 tak, že ho zamietol. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd uznesením č. k. 3 Co 161/2007-128 z 31. októbra 2008 rozhodnutie okresného súdu potvrdil. Výrok o trovách konania zmenil tak, že ich náhradu účastníkom konania nepriznal.

Podľa názoru sťažovateľky krajský súd svojím rozhodnutím porušil jej základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo odôvodnila takto:

„Sťažovateľka vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania predložila dôkaz -rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 1276/99, ktorý nadobudol právoplatnosť 8. 1. 2003. Potvrdzujúci rozsudok Krajského súdu v Košiciach o zrušení práva spoločného nájmu účastníkov bytu sp. zn. 16 Co 220/01-71, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 14 C 1435/99-40 nadobudol právoplatnosť 9. 8. 2002, teda sťažovateľka nemohla v tomto konaní predložiť bez svojej viny rozsudok, ktorý nadobudol vyššie uvedený rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť až 8. 1. 2003.

Okresný súd Košice II uznesením sťažovateľkin návrh na povolenie obnovy konania zamietol, proti ktorému uzneseniu sa odvolateľka prostredníctvom Okresného súdu Košice II odvolala a v odvolaní poukázala na to, že v predmetnom konaní, kde súd rozhodoval o zrušení práva spoločného nájmu, bol právny názor prvostupňového súdu a jeho aplikácia na predmetnú vec nesprávna. (...)

Krajský súd v Košiciach napriek tomu, že dospel k záveru, že je daný dôvod pre povolenie obnovy konania, potvrdil uznesenie prvostupňového súdu, ktorým môj návrh na povolenie obnovy konania bol zamietnutý.

Namietaným uznesením Krajského súdu v Košiciach, bola sťažovateľke odňatá možnosť ako účastníčke konania konať pred súdom.

Uznesením Krajského súdu v Košiciach došlo k prezumovaniu rozhodnutia konania, ku ktorému môže dôjsť až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o povolení obnovy konania, a to z toho dôvodu, že Krajský súd v Košiciach vyslovil názor, že v prípade ak by aj sťažovateľka bola novým rozhodnutím určená za výlučnú nájomkyňu nedošlo by k strate nadobudnutých práv manželmi V. a následne manželmi K.

Takéto prezumovanie rozhodnutia nasledujúceho po rozhodnutí o povolení obnovy konania, je neprípustné a krajne arbitrárne. Z vyššie uvedených citovaných zákonných ustanovení O. s. p. upravujúcich obnovu konania vyplýva, že v časti konania o povolení obnovy konania súd skúma formálne dôvody prípustnosti.

Krajský súd v Košiciach však napriek tomu skúmal a zaoberal sa priebehom a prípadným výsledkom konania nasledujúceho po konaní o povolení obnovy konania, čím napriek tomu, že boli naplnené podmienky povolenia obnovy konania, odňal sťažovateľke možnosť konať pred súdom v nasledujúcom konaní o obnove konania, až predmetom ktorého je zisťovanie, či je napadnuté rozhodnutie vecne správne.

Krajský súd v Košiciach tak učinil napriek tomu, že sťažovateľkou predložený dôkaz podľa názoru Krajského súdu v Košiciach sťažovateľka nemohla bez svojej viny v konaní predložiť a bol spôsobilý privodiť priaznivejšie rozhodnutie v predmetnom konaní. (...)

Krajský súd v Košiciach nepoprel spôsobilosť dôvodu obnovy konania, práve naopak považoval ho za naplňajúci podmienky povolenia obnovy konania so spôsobilosťou privodiť účastníkovi konania priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Z uvádzaných dôvodov a citovaných zákonných ustanovení je nepochybné, že Krajský súd v Košiciach porušil právo sťažovateľky domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde. “

Na základe uvedeného sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 prvá veta Dohovoru a právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach vo veci sp. zn. 3 Co 161/2007 zo dňa 31. 10. 2008 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 161/2007 zo dňa 31. 10. 2008 a vracia vec Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľke všetky trovy tohto konania.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Co 161/2007 z 31. októbra 2008.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Sťažovateľka sa vo svojej sťažnosti domáhala zrušenia uznesenia krajského súdu, keď namietala, že krajský súd v konaní o jej odvolaní proti uzneseniu okresného súdu, ktorým jej návrh na obnovu konania zamietol, porušil ňou označené práva zaručené ústavou a dohovorom tým, že napriek uznaniu existencie dôvodu pre povolenie obnovy potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu a navyše svojím rozhodnutím krajský súd prejednikoval rozhodnutie, ktoré mohol všeobecný súd vysloviť iba v už obnovenom konaní.

Účelom práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je zaručiť každému prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01).

Podľa judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v príslušnom právnom konaní. Takýmto predpisom v posudzovanej veci je zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“).

Podľa § 234 ods. 1 OSP návrh na obnovu konania súd uznesením buď zamietne alebo obnovu konania povolí.

Podľa § 235 ods. 1 prvej vety OSP len čo nadobudne rozhodnutie o povolení obnovy právoplatnosť, súd bez ďalšieho návrhu vec znova prejedná.

Podľa § 235 ods. 4 OSP právne vzťahy niekoho iného než účastníka konania nemôžu byť novým rozhodnutím dotknuté.

Ústavný súd už rovnako vyslovil, že do obsahu práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), ani to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Zákonný rámec v prípade sťažnosti sťažovateľky tvoria relevantné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, a to v časti upravujúcej obnovu konania (§ 228 a nasl. OSP). V konkrétnych okolnostiach danej veci zásadnou otázkou, ktorá je napokon aj dôvodom podania sťažnosti, je ústavná akceptovateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým potvrdil zamietnutie jej návrhu na obnovu konania okresným súdom. Ústavný súd preto zvlášť skúmal, či v danom prípade krajský súd dostatočne vysvetlil dôvody, pre ktoré potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. 14 C 2/03 z 13. októbra 2006 o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania, a zároveň, či neboli krajským súdom relevantné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku aplikované spôsobom, ktorý by signalizoval porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol:

„Odvolací súd v súlade s ust. § 212 ods. 1, 3 a 4 O. s. p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. 214 ods. 2 písm. c) O. s. p. preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a vzhľadom na žalobcom V. K. tvrdenú skutočnosť v konaní na súde prvého stupňa, že už nie je nájomcom bytu, ktorý bol predmetom pôvodného konania, keďže svoje práva a povinnosti si previedol na inú osobu a z tohto dôvodu ani nie je možné v prípade povolenia obnovy konania zrušiť právo spoločného nájmu bytu medzi účastníkmi konania, keďže takýto nájom neexistuje, doplnil dokazovanie dotazom na SBD K., aby Stavebné bytové družstvo K. oznámilo Krajskému súdu v Košiciach, kedy došlo k prevodu členských práv k bytu č. 13 V. K. na ďalšie osoby a aký je v súčasnosti právny režim k predmetnému bytu. Stavebné bytové družstvo Košice II oznámilo Krajskému súdu v Košiciach podaním zo dňa 23. 10. 2008, ktoré bolo doručené

Krajskému súdu v Košiciach 29. 10. 2008 (č. l. 126 spisu), že dňa 17. 1. 2003 bola žalobcom V. K. podpísaná zmluva o prevode členských práv, na základe ktorej členské práva k bytu nadobudli manželia R. V. a Z. V. Manželiam V. dňa 22. 8. 2003 uzavreli zmluvu o prevode členských práv k predmetnému bytu s manželmi R. K. a M. K., na základe čoho sa manželia K. stali členmi bytového družstva a nájomcami predmetného bytu. Tento právny stav trvá aj v súčasnosti, lebo byt nebol odkúpený do vlastníctva podľa zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov.

Aj keď odvolací súd sa nestotožňuje s právnym záverom súdu prvého stupňa, že pokiaľ rozsudok o neplatnosť závetu, na ktorý sa žalovaná J. T. odvoláva, v čase rozhodovania súdov neexistoval, teda nejde o taký dôkaz, ktorý existoval do doby vyhlásenia rozsudku a preto nie je daný dôvod obnovy podľa ust. § 228 ods. 1 písm. a) O. s. p., naopak odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom odvolateľky v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, že nemohla predložiť dôkaz v konaní o zrušenie práva spoločného nájmu bytu, že V. K. je dedičom nehnuteľnosti na Mliečnej ulici č 15 v Košiciach, lebo konanie o neplatnosť závetu, ktoré sa viedlo na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 19 C 1276/99 nebolo skončené, pretože v súlade s ust. § 460 OZ sa dedičstvo nadobúda smrťou poručiteľa a poručiťka (stará matka V. K. A. K. zomrela dňa...). Odvolateľka preto bez svojej viny nemohla predložiť dôkaz o tejto skutočnosti, keďže na Okresnom súde Košice I prebiehalo konanie o neplatnosť závetu, na základe ktorého nadobudol V. K. uvedený dom dedením ku dňu smrti poručiťky. Dôkaz o tejto skutočnosti mohla predložiť odvolateľka až potom, čo sa konanie o neplatnosť závetu skončilo právoplatným rozsudkom, teda prekážka, ktorá bránila túto skutočnosť vziať do úvahy, odpadla dňa 8. 2. 2003, kedy sa právoplatne skončilo konanie o neplatnosť závetu, na základe ktorého V. K. dedil.

Napriek tomu, že podľa ust. § 228 ods. 1 písm. a) O. s. p. bez svojej viny nemohla odvolateľka tento dôkaz v pôvodnom konaní použiť, teda predložiť ho súdu a súčasne mohol pre žalovanú privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, napriek takémuto právnemu záveru odvolacieho súdu neboli splnené podmienky pre zmenu uznesenia súdu prvého stupňa a povolenia obnovy konania vzhľadom na skutočnosť, že nepochybným spôsobom po doplnení dokazovania odvolacím súdom mal odvolací súd za preukázané, že po právoplatnosti konania o zrušení práva spoločného nájmu k bytu v konaní 19 C 1276/99 vedeného na Okresnom súde Košice I boli dňa 17. 1. 2003 členské práva k predmetnému

bytu č. 13 prevedené na manželov R. a Z. V. Následne 22. 8. 2003 uzavreli zmluvu o prevode členských práv predmetného bytu manželia R. a Z. V. s manželmi R. K. a M. K., ktorí sú aj v súčasnosti členmi SBD K. a nájomcami predmetného bytu.

V súlade s ust. § 234 O. s. p. návrh na obnovu konania súd uznesením buď zamietne alebo obnovu konania povolí. Ak bola obnova konania právoplatne povolená, súd bez ďalšieho návrhu vec v rozsahu povolenej obnovy prejedná a o nej rozhodne. Ak zistí, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne, zamietne uznesením návrh na zmenu tohto rozhodnutia. V takomto prípade zostáva pôvodné rozhodnutie nedotknuté. Ak zistí, že napadnuté rozhodnutie nie je vecne správne, rozhodnutie zmení a nové rozhodnutie nahradí rozhodnutie pôvodné. (§ 235 ods. 1 až 3 O. s. p.) Novým rozhodnutím však podľa ust. § 235 ods. 4 O. s. p. nie sú dotknuté právne vzťahy tretích osôb, čo znamená, že pri posudzovaní právnych vzťahov niekoho iného ako účastníka, sa aj naďalej vychádza z pôvodného rozhodnutia a tieto osoby nestrácajú nadobudnuté práva a povinnosti len preto, že pôvodné rozhodnutie bolo zmenené a že právne vzťahy účastníkov boli novým rozhodnutím upravené inak.

Odvolačný súd preto dospel k záveru, že aj keď bol daný formálny dôvod pre povolenie obnovy konania, vzhľadom na nespornú skutočnosť, že došlo k dvojitému prevodu členských práv k bytu a novým rozhodnutím právne vzťahy tretích osôb nemôžu byť dotknuté, odvolací súd v súlade s ust. § 219 O. s. p. uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil, lebo považoval za neefektívne meniť uznesenie súdu prvého stupňa a povoliť obnovu konania, lebo aj keby súd prvého stupňa po povolení obnovy konania v novom rozhodnutí vo veci určil za výlučnú nájomkyňu a členku SBD K. žalovanú, takéto rozhodnutia by nič nezmenilo na tom, že manželia V. a následne manželia K. nestratili nadobudnuté práva. “

Citovaná časť odôvodnenia uznesenia krajského súdu jednoznačne svedčí o tom, že krajský súd dostačujúco a ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil, prečo potvrdil uznesenie okresného súdu, ktorým bol návrh sťažovateľky na obnovu konania zamietnutý. Nesporne sa vysporiadal aj s otázkou, prečo tak urobil aj napriek jeho záverom o danosti formálneho dôvodu pre povolenie obnovy konania.

Za ústavne konformný možno považovať aj právny názor vyslovený v odôvodnení uznesenia krajského súdu o neefektívnosti prípadnej zmeny odvolaním napadnutého rozhodnutia okresného súdu s poukazom na ustanovenie § 235 ods. 4 OSP.

Ústavný súd teda konštatuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu nemá také nedostatky, ktoré by odôvodňovali záver o jeho arbitrárnosti alebo o zjavnej neodôvodnenosti a v konečnom dôsledku o porušení označených práv sťažovateľky. Krajský súd sa podľa názoru ústavného súdu primerane vysporiadal s dôvodmi, pre ktoré bol návrh sťažovateľky na obnovu konania zamietnutý, a potvrdil tak uznesenie prvostupňového súdu, aj keď z iných dôvodov.

Treba predovšetkým pripomenúť, že kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä spôsob, akým malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd.

Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že medzi namietaným uznesením krajského súdu a možnosťou porušenia základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je taký vzťah, ktorý by odôvodňoval prijatie sťažnosti na ďalšie konanie po jej predbežnom prerokovaní. Ústavný súd preto odmietol sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalším návrhom sťažovateľky (zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2009